

Sentencja

Zasadę skuteczności w związku z zasadą lojalnej współpracy należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w przypadku gdy wniosek o zwrot nadpłaty podatku został złożony po upływie 30 dni od opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wyroku Trybunału, z którego wynika stwierdzenie sprzeczności rozpatrywanego opodatkowania z prawem Unii, ogranicza oprocentowanie nadpłaty należne danemu podatnikowi do trzydziestego dnia po tej publikacji, a nawet wyklucza wszelkie oprocentowanie w przypadku, gdy owa nadpłata została poniesiona przez podatnika po upływie tego trzydziestego dnia.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Consommation, logement et cadre de vie (CLCV) / Premier ministre, Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

(Sprawa C-407/21, UFC – Que choisir i CLCV) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 12 ust. 2–4 – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Zwrot wpłat dokonanych przez danego podróżnego z tytułu imprezy turystycznej – Zwrot w formie kwoty pieniężnej lub zwrot w postaci ekwiwalentu w formie bonu – Obowiązek zwrotu dokonanych wpłat temu podróżnemu nie później niż 14 dni po rozwiązaniu danej umowy – Czasowe odstępstwo od tego obowiązku – Dostosowanie w czasie skutków orzeczenia wydanego zgodnie z prawem krajowym i stwierdzającego nieważność przepisów krajowych niezgodnych z tym obowiązkiem]

(2023/C 261/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Consommation, logement et cadre de vie (CLCV)

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG,

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w następstwie rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej organizator tej imprezy turystycznej ma obowiązek na podstawie tego przepisu zwrócić danemu podróżnemu wszystkie wpłaty dokonane z tytułu wspomnianej imprezy turystycznej, taki zwrot obejmuje jedynie zwrócenie tych wpłat w formie kwoty pieniężnej.

2) Artykuł 12 ust. 2–4 dyrektywy 2015/2302 w związku z art. 4 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi organizatorzy imprez turystycznych są czasowo zwolnieni, w kontekście wybuchu światowego kryzysu zdrowotnego uniemożliwiającego wykonanie umów o udział w imprezie turystycznej, z ciążącego na nich obowiązku zwrotu danym podróżnym, najpóźniej w terminie 14 dni po rozwiązaniu umowy, wszystkich wpłat dokonanych z tytułu rozwiązanej umowy, w tym gdy takie przepisy mają na celu zapobieżenie sytuacji, w której – ze względu na znaczną liczbę spodziewanych żądań zwrotu wpłat – wypłacalność tych organizatorów podróży byłaby naruszona w stopniu zagrażającym ich istnieniu, a także zachowanie w ten sposób rentowności w rozpatrywanym sektorze.

3) Prawo Unii, a w szczególności zasadę lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 TUE,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie zezwala ono sądowi krajowemu, rozpatrującemu skargę o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych niezgodnych z art. 12 ust. 2–4 dyrektywy 2015/2302, na dostosowanie w czasie skutków jego orzeczenia stwierdzającego nieważność tych przepisów krajowych.

(¹) Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. – Rada Unii Europejskiej/Laurent Pech,
Royaume de Suède**

(Sprawa C-408/21 P) (¹)

[Odwołanie – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi – Ochrona opinii prawnych – Artykuł 4 ust. 3 akapit drugi – Ochrona procesu podejmowania decyzji – Odmowa udzielenia pełnego dostępu do opinii prawnej służby prawnej Rady Unii Europejskiej]

(2023/C 261/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Dumitriu-Segnana, K. Pavlaki i E. Rebasti, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Laurent Pech (przedstawiciele: początkowo: G. Andraos, avocat, O. Brouwer, advocaat, M. Hall, advokat, i B.A.R.T. Verheijen, advocaat, a następnie G. Andraos, O. Brouwer, T.C. van Helfteren, advocaten, i M. Hall, advokat), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo O. Simonsson, H. Eklinder, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, A. M. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson et H. Shev, następnie O. Simonsson, H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, A.M. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson et H. Shev, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo: A.-L. Desjonquères, A.-C. Drouant i M.E. Leclerc, następnie A.-L. Desjonquères i M.E. Leclerc, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i M.P. Stancanelli, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez M. Laurent Pech.
- 3) Republika Francuska, Królestwo Szwecji i Komisja Europejska ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 51 z 31.1.2022.